

ва, които сж твърдѣ малки, щото ся срамува да говори за тѣхъ на другыго, той никакъ не ги ерѣема че тѣ сж отъ Бога и че сж за негово-то испытваніе и поученіе. Много отъ беспокойствія-та на живота дохождатъ отъ неразумно-то оплакваніе на другы-тѣ, или отъ тѣхнѣ-тѣ несмысленность, или отъ тѣлесны-тѣ имъ пороцы, или защото не могатъ да ся съглаеятъ съ особны-тѣ качества на нашій-тѣ характеръ. Но малцина гледатъ по оттаткѣ отъ человекѣ, който прави тѣзи мжки, и не усѣщатъ че тѣ сж позволени отъ Бога за полезны причины. Обаче тѣзи малки раздраженія правятъ по-голѣмѣ-тѣ часть отъ полезно-то ученіе което можемъ да приеамы въ тойзи свѣтъ, а нѣкога тѣ сж само-то поученіе на нашій-тѣ животъ. За онѣзи, които не виждатъ че Богъ заповѣдва и праца тѣзи малки нѣща едно слѣдъ друго, за да извършатъ еднѣ особнѣ работѣ върху тѣхъ, — навстинѣ можемъ да речемъ, че “тѣхна-та скърбъ е отъ прѣстъ-тѣ и тѣхна-та печаль изниква отъ земнѣ-тѣ.” а) Като не ся ерѣема че тази скърбъ и печаль ся допускатъ отъ Бога, — тогазъ тѣ не могатъ да ся благославятъ за духовнѣ-тѣ ползѣ, нито да ся олекчаватъ отъ присѣхтствіе-то и помощъ-тѣ Божіѣ, но сами человекѣ-тѣ ги търпятъ съ упованіе на свой-тѣ си духъ и на человекѣскѣ силѣ. Таковыа скърби, вмѣсто да спомагатъ на духовно-то напрѣдваніе, тѣ много му прѣчатъ.

а) Іов. 5; 6.